

«Φοβερόν ἐπισόδιον στή ζωή μου»

(χειρόγραφο σημείωμα Ἀρχιμ. π. Ἀρσενίου Κομπούγια)

Τήν 29/10/2001, μετά τήν ἐκ τῆς πρωϊνῆς ἀκολουθίας ἐπιστροφὴν εἰς τό δωμάτιόν μου, μέ πῆρε λίγο ὁ ὕπνος, εἶδα ὄνειρον ὅτι ἤμουν στήν Ἀθήνα σ' ἓνα δρόμο καί συνήντησα τό π. Σπυρίδωνα Λογοθέτην. Μέ ἀσπάσθηκα καί τοῦ εἶπα, θά ἀνέβω στό μοναστήρι νά σέ ἰδῶ, νά ἔλθης μοῦ εἶπε.

Παρασυρθεῖς ἀπό τό ὄνειρο καί πολύ μέ βασάνισε ἡ σκέψις ἐάν πρέπει νά ὑπάγω. Προσευχήθηκα στόν Κύριο καί στήν Παναγία νά μέ φωτίση νά πάω ἢ νά μήν πάω. Τελικῶς ἀπεφάσισα νά ἀνέβω στή μονή. Εἶδοποίησα μέ φιλικό πρόσωπο τῆς μονῆς ἐάν μέ δέχονται καί ἐδέχθη ὁ π. Σπυρίδων νά τόν ἐπισκεφθῶ. Εἶχον ἀπόφαση νά τοῦ μιλήσω μέ ἀγάπη, διά νά συμφιλιωθῆ μέ τόν Μητροπολίτη, νά τόν ἐπισκεφθῆ, νά ζητήση συγγνώμην καί νά πειθαρχίση σέ ὅ,τι τοῦ εἶπη ὁ ἐπίσκοπος, διά νά ἀποφευχθῆ ἴσως κάτι κακόν πού θά προέκυπτε ὕστερα ἀπό τήν ὀλομελῆ ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας διά νά γίνουν ἀνακρίσεις εἰς βάρος του.

Τελικῶς ἀνέβηκα στή μονή, μέ πέρασε ἓνας μοναχός στή μεγάλη αἴθουσα. Σέ λίγο ἔρχεται ὁ π. Σπυρίδων μέ κατακίτρινο καί ἀγριεμένο πρόσωπο. Αἰσθάνθηκα τήν ἀνάγκη νά φύγω τάχιστα. Ἐν τέλει καθίσαμε, μέ χαιρέτησε ψυχρά. Συζητήσαμε 3 ὥρες. Τοῦ ἔθεσα πρῶτον γραπτῶς τά πιθανά ἐμπόδια καί λόγους πού διαιωνίζεται ἡ κατάστασις αὐτή ἐπί πολλά χρόνια, λόγω προπαντός τοῦ πρωτοτύπου καί πολυδιαστάτου ἔργου τῆς μονῆς μπροστά στή μύτη τοῦ ἐπισκόπου, πού ἀφεύκτως δημιουργεῖ σχῆμα, διαίρεσιν τῶν Χριστιανῶν μέ τούς διάφορους Συλλόγους καί ἐμφανίζεται κάποια διαρχία, ὡς καί μερικά ἀκόμη ὡς ὑποθέτω ἐμπόδια.

Ἄρχισε ἓνα πρός ἓνα νά τά διαψεύδη, στηριζόμενος ὅτι ὁ Μητροπολίτης τοῦ ἦταν ὅλα γνωστά, ἐξ ἀρχῆς τά ἐπικύρωνε καί τά εὐλογοῦσε, ἐπί ἐνάμισυ καί δύο ἔτη. Ὅλα τά ἔβλεπε καλῶς καί ἐπομένως δέν τό θεώρησε ἀπαραίτητον νά ζητήση συγγνώμην. Ὡς τό

μόνον τρόπον διορθώσεως ἐπέμεινε στήν προσωπικήν μου θέσιν (βέβαια καί τῆς μονῆς μου) τήν ταχεῖαν ἀπομάκρυσίν μου ἀπό τόν Μητροπολίτην καί νά ταχθῶ μέ τό μέρος τῆς μονῆς του.

Ἐγώ τοῦ εἶπον ὅτι, τό μέτρον αὐτό θά ἐπιδεινώσῃ τό πρᾶγμα καί ὅτι ἐγώ ἐάν εἶμαι μέ τόν κάθε Μητροπολίτην, ὁ περισσότερος λόγος εἶναι ὅτι δέν υἱοθετῶ τήν πρωτοτυπίαν καί τό ἔργον του, πού διασπᾶ τήν ἐνότητα Μονῆς καί Ἐπισκόπου. Ἐν τέλει λίγα ἀκόμη πού εἶπαμε, χωρίς νά δείξῃ κάτι τό ὑπόπτον, σηκώθηκε βιαίως, προχώρησε μερικά βήματα καί ἄλλα πιά πέρα συνεχῶς ὡς δαιμονισθεῖς μέ φωνές πού τάραξε τήν αἴθουσα, μέ ὕβρεις στό πρόσωπόν μου, ἔξαλος τινάζοντας συνεχῶς τάς χεῖρας καί πόδας ἀφρίζων καί μαινόμενος, ἔφυγε ἀπό τό ὅλον θέμα τῆς συζητήσεως καί περιορίσθηκε στό θέμα πού ἀνέγραψε σέ βιβλιάρκι ὁ Ἐπίσκοπος ὅτι: «μόνο ὁ π. Ἀρσένιος διαπιστώσας τά ψεύδη τοῦ π. Σπυρίδωνος τόν ἀπεμάκρυνε ἀπό τήν ἐξομολόγησιν». (Καί ὄντως τό θέμα πού τόν ἀπεμάκρυνα ὄντως ἦτο πού ἀπεκάλεσε τό Μητροπολίτην Δαμασκηνόν Νικολέττα, τήν κατάρα τοῦ Δαμασκηνοῦ ὡς καί τήν κατάρα τοῦ π. Σπυρίδωνος πρός αὐτόν, καί ὅτι κατηγόρησε σέ μένα τόν Πρωτοσύγκελο π. Ἱερόθεο, ὅτι τάχα πηγαίνοντας πρός τό προάστιο Ξηροπήγαδο κατηράσθη καί φασκέλωσε τό μοναστήρι του.. Ἐνῶ μετά ἐρώτησα τό π. Ἱερόθεο στήν ἐξομολόγησιν ἐάν συνέβη τοιοῦτον τι, σήκωσε τά μάτια του ψηλά δάκρυσεν καί μοῦ εἶπε οὐδέποτε ἔγινεν ἕν τοιοῦτον). Ἐπαναλαμβάνω: Περιορίσθη στό θέμα αὐτό φωνάζοντάς με: Ντροπή σου ψεύτη, ἀπατεώνα, ντροπή σου ἐλεεινέ, ντροπή σου ἐσχατόγερε, ντροπή σου πού εἶσε μέσα στήν Κόλαση, ντροπή σου γεροκολασμένε, ντροπή σου, ντροπή σου, ντροπή σου, ἔφυγε φωνάζοντας συνεχῶς τινάζοντας χεῖρας, πόδας, μέ τά μαλιά πεταμένα δεξιά ἀριστερά.

Ἐνώπιον ὅλης τῆς συζητήσεως παρευρίσκετο ὁ π. Ἱερώνυμος. Βλέποντας ταῦτα ἔμεινε ἄναυδος μοῦ εἶπε, τί νά γίνῃ, μόνο μήν εἶπῃς αὐτά πουθενά. Ἐφυγα μόνος μου καί εἶπον, ὄντως δέν μέ ἔστειλε ὁ Χριστός, ἀλλά ὁ σατανᾶς. Κρίμα ἔχασα τόν καιρόν μου καί κόλασα τόν ἀδελφόν μου, συγχώρησόν με Κύριε. Πίστευσα ὅτι τάχα κάτι θά ἐπιτύχω. Κύριε ἐλέησόν ἐμέ τόν δοῦλον Σου Ἀρσένιον.

(29/10/2001) Ἀρχιμ. Ἀρσένιος Κομπούγιας